

åsnor och hästar. I värsta fall måste vi i korta dagsmarscher gå till fots.”

Parker C. Chen, som fått sitt elddop i Nils Hörners skola och som i hans sällskap för tre år sedan vandrat kring hela Lop-nor, tog saken lika lugnt som jag och gladde sig som åt en saga inför den nya färden, vilken skulle föra honom tillbaka till ”Den vandrande sjön” och kanske till ruinerna av den gamla staden Lou-lan.

”Flaggskeppet” i vår eskader förblev oförändrat. Jag satt som vanligt på en tvärplanka med ett ben i vardera kanoten och hade en tomlår till skrivbord. Dess botten var insågad så, att jag hade knäna under bordsskivan och dock plats under skivan för kartportfölj, kikare och en del andra småsaker. Min hoprullade sovsäck tjänade mig till ryggstöd, som ytterst sällan kom till användning då jag alltid satt framåtlutad med armbågarna stödda mot skivan, pennan i högra handen, cigaretten i den vänstra och kompass och klocka framför mig.

Ombord på den andra dubbelkanoten fortsatte Chen sina iakttagelser över flodens djup och strömhastighet liksom också den vinst vi genom rodden gjorde i tillryggalagda avstånd. På den tredje dubbelkanoten huserade vår trogne kock Chia Kwei i sällskap med den ryske kosacken Gagarin, vilken på egen begäran medtogs i stället för den unge Eraschin Sokolenko, som blev vakt vid ståndlägret.

Den fjärde och den femte farkosten begagnades till transporten av vår proviant, 1,300 gin mjöl, en säck